Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 12. Den 15de Marts 1896. 45de Aargang.

Videnskab og Fritænkeri.

Et Foredrag af Dr. J. E. Talmage, holdt i Salt Lake City den 30. Juni 1895.

Søndag Aften er bestemt til Aftenbøn og Sang, og jeg betragter den som den bedste Del af Ugen. Jeg blev særlig indtaget i den blide, rolige Virkning, som Salmesangen har udøvet paa Forsamlingen. Den forekom mig meget passende til Anledningen, og jeg tror, at vi ere bedre i Stand til at fatte den rolige og stille Aand efter en saa melodisk Sang. Vi samles ikke ved Lejligheder som denne for at optage Stridsspørgsmaal eller Debatter. Det er meget rimeligt, at polemisk Diskussion undertiden har tjent til at forklare Sandheden og til at undervise og opbygge; men i Almindelighed er det ikke Tilfældet. Det synes for mig, som om Diskussion og Debat mere tjener til at vise, hvilken af Parterne der er den stærkeste, end til at bevise Sandheden af det Emne, som er under Forhandling. Dette erindrer mig om, hvad vi have læst i Historien om den besynderlige Forordning, som eksisterede i gamle Dage i England, nemlig, at Tvistigheder, der bragtes for Loven, bleve afgjorte ved personlige Tvekampe mellem de stridende Parter. Naar en Mand beskyldte en Anden for en alvorlig Brøde og den Anklagede nægtede Beskyldningens Rigtighed, bleve Modstanderne bragte sammen for at afgjøre det i en dødelig Tvekamp, og den, som sejrede, erklæredes for at have Ret i Sagen, medens den Faldne erklæredes for at have Uret. Denne Metode havde den Fordel — dersom den kan kaldes en Fordel — at den, der tabte, ikke klagede senere, og at Sagen sjældent blev appelleret. De toge ikke desmindre Hensyn til Nogles Svaghed mod Andres Styrke, og de synes at have været uvillige til at overlade Udfaldet aldeles til den fysiske Styrke; thi dersom Modstanderne vare en Mand og en Kvinde, blev

Manden i Reglen sat i et Hul, saa at kun Overkroppen ragede frem over Jordfladen, medens Kvinden stod paa Jorden. Derefter blev den Skik indført, at Kæmper skulde fægte for de stridende Parter, og hver søgte at hyre den stærkeste og kløgtigste Mand. Saaledes bleve Spørgsmaal angaaende Lov, Ret og Filosofi afgjorte i de Dage, og naar jeg betragter nogle af de Tvistigheder, som vi føre om politiske, videnskabelige og religiøse Spørgsmaal, tænker jeg undertiden, at vi ikke ere skredne saa langt frem fra den barbariske Tilstand, som vi burde være. Jeg ved ikke, hvorfor jeg er bleven paamindet om denne historiske Fase, uden det er ved den Modsætning, som findes i den stille Fred, der hersker i denne Forsamling.

Vi ere forsamlede i Egenskab af Gudstjeneste, og et meget passende Spørgsmaal fremkommer for Sindet: Hvad er Gudstjeneste? Vi høre meget om Gudstjenester eller Møder, som ere sammenkaldte for at prise og tilbede Gud. Gudsdyrkelse bestaar ikke alene i udvortes Tegn, i at bøje sig og udvise Ærefrygt, ikke heller i Bøn og Salmesang og langt mindre i disputerende Foredrag, som lede til alt Andet end Forklaring af Sandheden. I Ordets Oprindelse finde vi tildels dets Betydning; det stammer fra det Angelsachsiske og betyder egentlig Værdighed — give Pris og Ære til den, som er mest værdig. Ærefrygt af den rette Slags — sand Gudsdyrkelse, er behagelig for vor Fader; men det, som behager ham mest, er, at vi tilbede ham i Gjerninger hellere end i mange Ord; Ord skulle kun være et Kjendetegn paa vore Gjerninger. Den Bøn, som vi forme med vore Læber, skulde kun være et Udtryk for Bønnens Omfang i vore Hjerter, og jeg tror, at vi kunne tjene Gud bedre og tilbede ham paa en mere antagelig Maade, naar vi blive bedre bekjendte med hans Væsen. Her fremkommer et andet Spørgsmaal: Hvorledes kunne vi lære at kjende Gud? Nogle have paastaaet, at det var Gudsbespottelse at anvende den samme Undersøgelses-Metode paa Guddommen, som vi anvende, naar vi studere Naturen; Andre have tilsyneladende tænkt, at vi ved almindelige Undersøgelser, for Eksempel ved mikroskopiske og kemiske Analyser, kunne bevise Alt, hvad der kan læres om Gud. Begge disse Anskuelser grændse til Yderlighederne, og ingen af dem er fuldkommen sand. Sandheden har Intet at frygte af den dybeste, fornuftige Undersøgelse, af Anvendelsen af den skarpeste analytiske Metode, eller af nogen anden Slags Undersøgelse; men vi maa tilstaa, at der er Noget, som det overgaar de menneskelige Evner at bevise ved disse almindelige Undersøgelser. Jeg antager, at Ingen af de Tilstedeværende betvivler, at Mennesket bestaar af mere end det materielle Legeme, at der findes en Tilsætning til Skelettet, Musklerne, Nerverne og andet Cellevæv, hvoraf Legemet bestaar. Mennesket lærte i gamle Dage, at Sjæleevnerne vare paa en Maade skilte fra Legemet; de begyndte at følge den rette Undersøgelsesmetode, og ved at undersøge Legemet ved Dissektion og Analyser af dets Bestanddele fandt de Sanseorganerne og lærte Noget om Maaden, hvorpaa Øjet ser og Øret hører. Maaske jeg burde rette paa dette Udtryk; thi Øjet ser ikke, og Øret hører ikke. Øjet er blot et Organ, hvorved Indtrykket befordres til Hjernen — Intelligensens Sæde, og dette Indtryk er opfattet af Forstanden. Tænk ikke, at Synet bor i Øjet. Fysisk opfattet kan Synet udføres lige saa vel

af det døde som af det levende Øje, og det er lykkedes Mennesket at konstruere kunstige Øjne, der kunne udføre alle Funktioner, hvad den fysiske Del af Synet angaar. Det omvendte Billede, som ses i Øjet, fremkommer ligeledes i et Camera, et af de sindrigste Instrumenter, som Mennesket har opfundet, men hvem vil paastaa, at et Camera kan se?

Øjet er blot et Organ; Synsevnen strømmer fra Sjælens Inderste. Den fine perspektiviske Nerve udspringer fra Hjernens gaadefulde Værksted. Da Fysiologerne begyndte at undersøge paa denne Maade, kom de til at betragte Sansernes Allee som den Vej, der leder til Fornuftens Citadel, og de dissekerede disse Organer med den største Nøjagtighed. De saa for Eksempel i Næsehulen de fineste Nervetrevler, udspredte ligesom Spindelvæv, ved hvis Berørelse Lugten frembringes; de fulgte Lugtenerven tilbage, indtil de fandt, at den endte i, hvad der syntes at være en fin Hinde, og denne betragtede de som et Slør, bagved hvilket Fornuften maatte findes. De tænkte maaske, at Fornuften var lig den fysiske Organisme, og at den maaske kunde opbevares i en Vædske. De udfandt imidlertid, at det var forkert. De lærte snart, at Intelligensen var for Legemet, hvad Dampen er for Maskinen — en Kraft, der vil eksistere længe efter, at Maskinen er ødelagt. Saaledes lærte de, hvad de tilforn sluttede, at der var Noget i Mennesket, som Øjet ikke kunde se eller Øret høre, og at den udødelige — kald det, hvad I behage, Sjælekraft eller noget Andet — findes der ogsaa. Videnskabsmanden, Teologen, den simpleste Tænker og den dybsindigste Filosof tilstaar dette uden Forskjel. Hvis det forholder sig saaledes i den menneskelige Organisme, skulle vi da sige, at der er Intet i Naturen, man bør skjænke Tiltro, medmindre det kan bevises? Dersom vi bedre kunne tilbede, naar vi blive mere bekjendte med det Væsen, som vi tilbede, hvorledes kunne vi da forøge vor Kundskab om dette Væsen? Ligesom vi lære om Intelligensen ved dens Virken og de deraf flydende Følger, saaledes kunne vi ogsaa lære om Gud ved hans Gjerninger eller fra Resultatet af hans Virken. Vor almindelige Undersøgelsesmetode kan godt anvendes paa teologiske Principer, forudsat at vi erindre, at vi da betræde hellig Grund, og at Fornuften alene er uduelig til at fatte Betydningen af disse overordentlige Problemer.

Jeg erindrer et Besøg paa en engelsk Adelsmands Ejendom i Ejerens Fraværelse. Jeg havde hørt meget om ham i Nabolaget. Han var den rigeste og mest velhavende Mand i den Egn. Jeg modtog en Indbydelse til at besøge hans Ejendom, og det interesserede mig at prøve min Evne til at danne mig korrekte Anskuelser om en Person, jeg aldrig havde set. Jeg saa, at Husene, der beboedes af hans Tjenere og Arbejdsfolk, vare smukke og bleve holdte i en god Orden. Tjenerne syntes at være lykkelige og i gode Forhold. De forklarede mig, hvor alvorligt deres Herre sympatiserede med dem, hvilke Foranstaltninger han havde gjort til deres Bekvemmelighed og Fornøjelse, og hvorledes han til Tider aabnede sine Haver og Anlæg for dem til deres Fornøjelse. Jeg tænkte ved mig selv: Her er en godhjertet Mand, som forstaar at føle for Andre, som ved, hvad Sympati er, og som er venlig og blid. Jeg havde aldrig set ham. Jeg lagde Mærke til, at et af Bondehusene var bedre end de andr e det var større, Haven var mere ud-

strakt, og Beboerens Klædedragt vidnede om, at han var bedre stillet end de Øvrige. Jeg spurgte om Aarsagen til dette. De fortalte mig, at Herren begunstigede ham, fordi han altid var saa uegennyttig i Mesterens Tjeneste, og at han ved en vis Lejlighed havde risikeret sit eget Liv for at redde et Medlem af Familien. Jeg tænkte: Denne Mand er taknemmelig; han synes at være en nobel Mand i enhver Henseende. Paa min Vandring gjennem Haven saa jeg et Hus, der var ubeboet. Det saa ud til, at det ikke længe havde været forladt, og ved Samtale med en af Tjenerne fik jeg at vide, at Husets forrige Beboer var fordrukken og uærlig. Mesteren havde prøvet Formaning, Irettesættelse, Straf og alle de Midler, der stod i hans Magt, for at afhjælpe disse Onder. Tilsidst stjal den Paagjældende ikke alene fra sin Herre, men ogsaa fra sine Medtjenere, som kun daarlig kunde undvære, hvad han fratog dem. Med Beklagelse gav Herren ham Afsked og sendte ham bort. Jeg svarede: Denne Mand forstaar at handle vist og retfærdigt med sine Undersaatter. Jeg kom til den Del af Haven, som var forbeholdt Familien. Græsplænen var som et Tæppe og hvert Blomsterbed et Mønster paa Skjønhed. Jeg gik til Huset, og den samme strenge Orden og Sømmelighed viste sig alle Vegne. Jeg kunde ikke modstaa den Ide, at han var en Mand af Smag, en Mand, som frydede sig ved Orden, og hvis Følelser vilde stødes ved Uorden. Møblerne vare stærke og solide. Skabene vare fyldte med Kuriositeter fra mange Lande, med behørig Forklaring paa vedhæftede Sedler. Der var Mineraler, Erts, Krystaller, Ædelstene, udstoppede Fugle og Dyr i Overflødighed, og jeg sagde: Denne Mand har rejst meget, og han er en Elsker af Naturen; han studerer Naturens Værk. Jeg saa nogle af Fruens Værelser, og den samme gode Orden fandtes der. Jeg sagde: Denne Mand og hans Gemalinde ere forenede; de arbejde i Harmoni for et fælles Maal, og det Maal er at frembringe Orden. Tilsidst saa jeg deres Portræter, og jeg saa, at mine Anskuelser om dem vare rigtige. Ansigternes behagelige Smil og de blide Udtryk tilkjendegave Venlighed, Dannelse og god Sindsstemning. Jeg traf dem ved en anden Lejlighed, hilste paa dem, samtalede med dem og fandt, at de vare saadanne Personer, som jeg havde antaget dem for at være. Var dette unaturligt? Var det en ulogisk Maade for Dannelsen af Begreber, at slutte fra det, som jeg havde set, til det, som jeg ikke havde set? Var det ufornuftigt eller upassende for mig at danne mig et Begreb om Manden, før jeg saa ham? Jeg tror det ikke. Jeg tror endvidere, at den Maade at undersøge paa — ved Eftertanke og Efterspøring — passende kan anvendes paa Guds Værk for at lære vor Fader at kjende, hvis Nærværelse erklæres ved den Hensigt og Orden, som han har indstiftet alle Vegne.

Jeg har hørt Nogle sige, at grundig Studering og dyb Undersøgelse har en Tendens til at dæmpe Troen og forøge Vantroen. Med andre Ord, at Kundskab og Vantro ere Forbundsfæller, at de assistere hinanden i det store Værk, hvis Ende er Undergang. Jeg har ogsaa hørt Nogle udtrykke sig endnu mere skarpt, nemlig at Uddannelsen af den menneskelige Forstand skaber en Tilbøjelighed til at fornægte Gud. Tillad mig her at bemærke, at jeg tror ikke, at et saadant Fænomen som en Gudsfornægter nogensinde har eksisteret eller nogensinde vil eksistere. En Guds-

fornægter er En, som i Ordets fulde Betydning erklærer, at der ikke eksisterer nogen højere Magt, at der ikke findes nogen Magt, som han kan skjænke Ærefrygt. Det er ligesaa naturligt for Mennesket at tilbede, som det er for Vandet at falde eller for Gnisterne at stige. Enhver Stammes og Nations Historie erklærer denne Sandhed: At Mennesket maa have en Ting at tilbede. Hvis han ikke finder den i Naturen, vil han selv danne den. Da Menneskeslægtens tidligere Fædre havde forglemt Traditionens Gud og vare afvegne fra Skaberens aabenbarede Lov og Vilje, vendte de sig til en Gjenstand eller Person, til hvilken de kunde bede. Hyrderne, som om Natten betragtede den stjernebestrøede Hvælving, forundrede sig over de Myriader af himmelske Legemer, saa mysteriske og saa højt ophøjede over dem; dette Mysterium beundrede de først, og senere tilbade de det. Nogle bad til Solen som Lysets og Varmens Kilde; Nogle bad til Maanen, fordi denne Planet fjærnede Nattens Mørke; Andre betragtede Bjærgene i deres Storhed og sagde: „Her er virkelig et Billede paa Alt, som er stort og skjønt"; de bojede sig i Portalerne af disse pragtfulde Templer, og saaledes tilbad de Alteret og forglemte, ved hvis Haand og til hvis Ære de vare oprejste. Andre bøjede sig ved Kanten af Strømme, tænkende, at i det rene og friske Vand saa de et Symbol paa Renhed, og derfor tilbad de det. Andre betragtede Ilden som det mest mysteriske Element, og saaledes opstod Ildtilbedelse. Eftersom Menneskene fjærnede sig mere og mere fra den Sti, som Gud ønskede, at de skulde følge, begyndte de at danne sig Guder og at tilbede dem. Saaledes lære vi, at Israels Børn dannede en Guldkalv i Lighed med Apis, den hellige Okse, som de havde set Ægypterne tilbede, og de bøjede sig i deres Gudsdyrkelses-Ritualer for denne Metalkalv. Somme Tider udhuggede de Stene eller udskar Træ — Guder gjorte med Hænder; for disse bojede de sig og bad om Beskyttelse og Velsignelser. Det værste System af Afgudsdyrkelse, som Mennesket nogensinde har været henfalden til, bevidner imidlertid den Sandhed, at Mennesket maa og vil tilbede. Den Mand, der bekjender sig at være en Gudsfornægter, nægter maaske at anerkjende den Gud, som Du tilbeder; men det Samme gjør mange Andre, som ikke erklære sig for at være Gudsfornægtere. De Kristnes Gud er ikke almindelig tilbedt. Der er utallige Millioner, som ikke anerkjende ham. Jeg tror ogsaa, der er mange Millioner, der, ligesom Folket i gamle Dage, indridse paa deres egne Altere — ikke just paa Altere af Sten eller Træ, men paa deres egne Hjerters Altere: „For en ukjendt Gud". Der findes mange Guder i vore Dage. Vel er det sandt, at det ikke er Skik at danne Billeder af Metaller eller Træ og tilbede dem, men vi ere tilbøjelige til at oprejse andre Ting, maaske kun Ubetydeligheder, til samme Værdighed, for hvilke vi ville opofre Alt, hvad vi besidde. Det, som en Mand vil opofre det Meste for, det, for hvilket han vil gjennemgaa de fleste Lidelser, Prøver og Gjenvordigheder, dette, tror jeg, indtager Guds Plads i hans Hjerte, og dette tilbeder han i Gjerninger, om ikke i Ord. Jeg afskediger derfor med disse flygtige Bemærkninger den Paastand, at Oplærelse er tilbøjelig til at lede til Vantro. Den Stilling er uholdbar; den Slutning er taabelig.

Men jeg tilstaar, at Mange, som gjøre Krav paa at være lærde, erklære sig at være Fritænkere; det er en

mildere Form af Vantro, en Slags Skepticisme. Fritænkeren fornægter ikke Gud; men han fornægter den Gud, hvorom Skriften lærer. Man har spurgt mig, om Lærdom leder til Fritænkeri. Jeg vil besvare dette Spørgsmaal med Kjendsgjerninger; thi jeg ønsker ikke at optage nogen Diskussion paa en hellig Dag. Dersom denne Paastand er sand, da er Verdens største Mænd, de, der staa som de dybeste Tænkere, Videnskabsmænd og Filosofer — i det Mindste Flertallet af dem — Fritænkere, og det er mig bevidst, at Mange paastaa, at dette er Tilfældet; men jeg er nødsaget til at benægte det; det er ikke saaledes. Verdens største Mænd i vore Dage ere gudfrygtige Mænd. De frygte Gud paa deres egen Maade. De tilbede efter deres eget Hjertes Tilskyndelse, hvilket maaske ikke stemmer overens med vore Hjerters Tilskyndelser, men de ere gudfrygtige Mænd alligevel, og deres Storhed bestaar i deres Gudsfrygt. (Fortsættes.)

Zina D. H. Young.

Den 31. Januar 1896 fyldte Søster Zina D. Young 75 Aar. „Tante Zina", som de Sidste-Dages Hellige gjerne kalde hende, blev født den 31. Januar 1821 i Watertown, Jefferson County, New York, af gode Forældre. Hendes Moders Navn var Zina Baker, hendes Fader hed William Huntington, og han var en af de bedste Læger i New Hampshire. Huntingtons Familie annammede Evangeliet i Watertown, New York; Zina Diantha blev døbt af Patriarken Hyrum Smith den 14. August 1835 og rejste kort derefter med Familien til Kirtland, hvor hun modtog mange Velsignelser, guddommelige Tilkjendegivelser og Tungemaalsgaven samt Gaven til at udlægge Tungemaal. Hun hørte et usynligt Englekor synge i Kirtland Tempel og var tilstede paa den store Pintsefest, da Guds Aand fyldte Templet ligesom et fremfarende vældigt Vejr. Hun var Medlem af Templets Sangkor. Tilligemed Familien gjennemgik hun den gruelige Forfølgelse, som der fandt Sted. Ligesom mange andre Flygtninge ankom hun til Commerce (senere kaldt Nauvoo), hvor de Hellige ogsaa led megen Forfølgelse. Da Nauvoo Templet blev færdigt, modtog hun sin Velsignelse og Begavelse i dets Helligdomme. Her døde hendes Moder som en Martyr for de Forfølgelser og Fordrivelser, de Hellige maatte udstaa. Hun blev et Medlem af den første kvindelige Hjælpeforening, som Profeten Joseph Smith organiserede i Nauvoo den 17. Marts 1842. Efter de haarde Forfølgelser, som rasede der, forlod hun Byen tilligemed det første Kompagni af Hellige i Februar 1846, krydsede Mississippifloden paa Isen og ankom til Mt. Pisgah, hvor de Landflygtige fandt et Hvilested, og hvor hendes Fader hensov i Døden. Hun forblev i Vinterkvarteret ved Missourifloden indtil Maj 1848, da hun fortsatte Rejsen til Saltsødalen, hvor hun ankom i September samme Aar. Da den kvindelige Hjælpeforening blev oprettet i Utah, blev hun indrulleret paany, først som Kasserer, senere som Raadgiver til Søster Eliza R. Snow.

Hun har virket ivrigt for Silkeavlens Fremme. I sine tidligere Aar tog hun et Kursus i Lægevidenskab hos Dr. Willard Richards i Utah. Senere holdt hun Foredrag om Barnepleje, Hygieine og lignende Emner. Hun besidder en sjælden Gave til at tjene de Syge og Sorgfulde og er ofte omtalt som „Trøsteren Tante Zina", fordi hun forener en inderlig Medfølelse med Helbredelsens Gave, hvilken hun synes at besidde naturlig. Hendes Nærværelse i Sygerummet er altid behagelig og oploftende for de Lidende.

Hun har rejst meget blandt Folket og talt saa tidt som nogen Kvinde, om ikke oftere. Hun er en inspireret Taler, interesserer ved sin naturlige Veltalenhed Forsamlingen uden at anstrænge sig, og hendes Bemærkninger ere spredte vidt og bredt af Bladkorrespondenter.

I 1879 besøgte hun Sandwich Øerne, hvor hun mødte mange fremragende Folk. Samme Efteraar ledsagede hun Søster Eliza til St. George, hvor hun arbejdede i Templet og virkede blandt de kvindelige Foreninger. I 1881 besøgte hun sine Slægtninge i New York og Vermont og samlede Slægtregister, og i 1882, da Deseret Hospital blev stiftet, blev hun valgt til Vicepræsident, hvilken Stilling hun beklædte i tolv Aar. Hun har fortsat sit Arbejde blandt de Hellige og i Herrens Hus Aar efter Aar, og Tusinder vilde fremstaa og sige: „Du Velsignede"! Hun var i 30 Aar eller maaske mere, en nidkjær Arbejder i Søndagsskolen. I 1887, da Søster Eliza afgik ved Døden, faldt Ledelsen af de kvindelige Foreninger paa hendes Skuldre, eftersom hun var første Raadgiver, indtil hun i April 1888 blev kaldet af Præsident Woodruff til at præsidere over Foreningerne.

Hendes hele Tid er tilbragt i Herrens Tjeneste, i Udførelsen af sine Pligter blandt Foreningerne og i Templet, hvor hun ligeledes præsiderer over Søstrene — et langt og elskværdigt Liv, af hvilket vi knap have givet et Omrids. Vi have kun talt om Søster Zinas offenlige Liv og Missionsvirksomhed; men i Familieforhold er hendes Liv ligeledes eksemplarisk. Hun blev Profeten Joseph Smiths Hustru i Nauvoo, og efter hans Død blev hun ægteviet til Præsident Brigham Young. Hendes egen Familie blev ikke stor (to Sønner og en Datter); men flere Børn, som nu have naaet Mands og Kvindes Modenhed, og som hun har skjænket den samme kjærlige Opmærksomhed som sine egne Børn, kalde hende Moder og elske og ære hende ligesom hendes egne Børn. Hendes Navn er bekjendt fjærnt og nær, og hun er allevegne kjendt for sine gode Gjerninger; ingen Kvinde i Kirken er bedre bekjendt, og Ingen er mere agtet hjemme eller ude; hun er passende kaldt en Moder i Israel, og hun er det i Virkeligheden. — E. B. W.

Tankesprog. Jeg undres mange Gange over, at et Guds Barn kan have et nedtrykt Hjerte i Betragtning af, hvad Herren har beredt for ham. — Rutherford.

— Et af To. „Gjør enten min Byrde lettere eller min Ryg stærkere"! raabte en Gejstlig i en Bøn til Gud under Byrden af sine Prøver. — S. S. Times.

Den 15. Marts 1896.

Tid og Evighed.

Det er maaske unødvendigt at gjentage den Paastand, at Alt i Universet overbeviser os om Tidens Ubetydelighed og Evighedens Udstrækning, at Tiden, det Nærværende, kun er en Draabe i det store Ocean i Sammenligning med Evigheden. Den menneskelige Tanke er næppe i Stand til at fatte Betydningen af dette Ord. Endskjøndt dette er et velbekjendt Faktum, raader der dog blandt vor Planets Indvaanere Ligegyldighed for det Tilkommende og inderlig Interesse for det Nærværende. Hvis dette kunde blive ombyttet, saaledes at Tiden blev længere og Evigheden kortere for at passe bedre til de menneskelige Ideer, kunde de alligevel ikke tage nogen anden Kurs end den, de nu styre, nemlig: „Leve og berede sig for at leve". Alderstegne Mænd med skjælvende Hænder og vaklende Knæ, om hvilke man kan sige, at de gaa paa Gravens Bred, ser man ofte udvide deres Planer og øjensynlig sørge for Opholdet i Fremtiden og for at forøge deres Virksomhed. Personer, som formedelst Udsvævelser og Ugudelighed ere hjemsøgte af alle Slags Sygdomme og Lidelser, haabe endda, at Tiden maa komme, da de atter kunne tumle sig i deres syndige Lyster, og de tage ikke Hensyn til den ubegrændsede Evighed, som aabner sine Porte for at modtage dem. Den politiske Embedsjæger stræber med Iver efter at naa sit Maal, skjøndt en ukjendt Fremtid stirrer hans rynkede Aasyn imøde. Lysten efter Magt, Rigdom og Berømmelse hersker og er rodfæstet i det dødelige Menneske, og Tanken om den store, tilkommende Verden er overladt til Saadanne, hvis Sysselsættelse, egentlige Fag, Sædvane og Tradition det er at efterforske, fremstille og forklare religiøse Anliggender. Mellem dem, der forlade den nærværende Skueplads, findes der selvfølgelig Mænd, som i Bevidstheden om at have levet et lastefrit Liv kunne haabe paa en herlig Opstandelse; men den store Masse har øjensynlig ikke den mindste Tanke om hverken den Sorg eller den Glæde, som venter dem i den Tilværelse, der ligger hinsides Graven. Saadanne kunne føle sig meget vel tilfredse i deres Omstændigheder, hvad enten disse ere tarvelige, overflødige eller velhavende; de føle sig tilfredse ved deres Bestræbelser for at vinde det Forgængelige, medens Værdien af det Evige overlades til Bedømmelse af Saadanne, som man i Almindelighed kalder Fanatikere. Menneskets Øjne forblindes af Mørkets Magter; de fortrylles af jordisk Glans og flygtig Glæde og glemme at undersøge og tragte efter de guddommelige Ting, hvis Tilværelse og Varighed er uendelig og uforgængelig. Hver Dag, hver Time og hvert Minut forkynder, at en eller anden Aand har forladt sit jordiske Tabernakel og er gaaet ind i den Tilværelse, for hvilken næsten Alle ere helt og holdent uberedte.

Saaledes er Tilstanden blandt Menneskene i det nittende Aarhundrede, midt i deres paaberaabte Kristendom og efter næsten to Tusind Aar af kristeligt Arbejde. Den korte Levetid, vi have her, og som næppe er tilstrækkelig til at lægge en tryg Grundvold for Fremtiden, bliver i Almindelighed fra Vuggen til

Graven opofret paa jordiske, forgængelige Bestræbelser og værdiløs Møje. Men nu, da Evangeliet er gjengivet til Jorden, hvad kunne vi nu forvente? Eftersom Kristendommen har forfejlet sit Maal med Hensyn til at tilvejebringe og opretholde tilbørlig Ærefrygt for guddommelige Ting — selv ikke blandt dens egne Medlemmer og Ledere — maa vi vende os mod Kristi Kirke, som er gjenoprettet i vor Tid for at gjennemføre dette forønskede Resultat. Paa hvilken Maade skal dette store og vigtige Maal opnaaes? For det Første fordres der en individuel Renhed og Trofasthed i de Helliges Levnet; for det Andet en forenet Virken for at udsprede Sandheden og med dens store og ædle Principer søge at gjøre Indtryk paa den faldne Menneskeslægt; for det Tredie bør vi som et Samfund, formedelst Enighed og Underdanighed, berede os selv for og paaskynde det store Millennium med dets universale Fred og Lyksalighed. Det er vel sandt, at Mange skulle falde i Fristelserne og omkomme i Synd og Straffedomme; men Tiden vil komme, da de maa vælge, hvem de ville tjene, Gud eller Mammon. Enhver skal faa den Belønning, for hvilken han har arbejdet, og Lønnen skal uddeles af den, som de have forbundet sig til at tjene. Maa de Hellige, som have besluttet, hvilken Gud de ville tjene, altid tjene Israels Befrier, Kongernes Konge, hvis Belønning er evig, og hvis Magt varer evindelig.

Sukcessionen i Præsidentskabet

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Af Ældste B. H. Roberts.

(Fortsat fra Side 173)

Længere hen vil jeg paavise, at Kristi Kirke ikke blev opløst ved Joseph og Hyrum Smiths Død, ejheller paa nogen anden Tid, siden den blev organiseret ifølge Guds Befaling til Profeten Joseph Smith i Aaret 1830; følgelig maa denne „Omorganisation", der begyndte sin Tilværelse i 1852—53, absolut være en falsk Institution og derfor være ude af Stand til at meddele lovlig Myndighed til Nogen.

Den Maade, som Omorganisationen anvender sin Bevisførelse paa for at støtte sine Paastande, bør man lægge Mærke til; thi den er ligesaa fejlagtig som den er vildledende. Efter Omorganisationens April-Konference i 1853 blev et Skrift udgivet, betitlet „Et Trøstens Ord til de adspredte Hellige", i hvilket der gjøres Forsøg paa at forsvare omtalte Konferences Forhandlinger. I dette Skrift siges der:

Som Forsvar for den Fremgangsmaade, der blev fulgt ved denne Lejlighed, og de Principer, som indbefattes i Spørgsmaalet om Myndighed, have vi altid ønsket og ønske fremdeles den nøjagtigste Undersøgelse af virkelige Fakta ved den første Organisation. (Hermed menes Kirkens Organisation den 6. April 1830.) Her ere de:

Joseph Smith og Oliver Cowdery bleve ordinerede til det mindre Præstedømme af en Engel; derpaa ordinerede de ifølge deres Myndighed og efter Befaling hinanden til Ældster den 6te April; de Ældste ordinerede Højpræster og Apostle, og dette højere Præstedømme ordinerede efter Befaling Præsidenten for Høj-Præstedømmet, som er det højeste Embede i Kirken; det saakaldte Mindre ordinerede saaledes det Større baade ved den første Organisation og ved Omorganisationen. Samme Slags Kjendsgjerninger maa enten være rigtige eller urigtige hos begge. (Joseph Smiths Levnetsløb, Josephiternes Udgave Side 601.)

En særdeles vigtig Kjendsgjerning, som staar i Forbindelse med Kirkens Organisation i 1830, er overset af Forfatterne til ovennævnte Skrift, og det er tillige en Kjendsgjerning, som aldeles tilintetgjør ethvert Spor af Lighed mellem Kirkens Organisation og dens saakaldte „Omorganisation", saa vel som alle deres fint spundne Theorier om, at det Mindre ordinerede det Større. Denne oversete Kjendsgjerning er, at Joseph Smith og Oliver Cowdery besad apostolisk Myndighed den 6. April 1830; ved denne Myndighed og ikke ved den Fuldmagt, som det aaronske Præstedømme gav dem, hvilket Josephiterne paastaa, var det, at de organiserede Kristi Kirke. Som Bevis paa dette henviser jeg til Følgende:

Da Joseph og Oliver bleve ordinerede til det aaronske Præstedømme af Johannes den Døber den 15. Maj 1829, underrettede Johannes dem om, at han forvaltede Præstedommet under Peter, Jakob og Johannes, som holdt Nøglerne til det melchisedekske Præstedømme, hvilket i sin Tid vilde blive dem meddelt, sagde det himmelske Sendebud: (Joseph Smiths Levnetsløb, Mill. Star. 14. Aarg. Side 15.). Her have vi altsaa en Forjættelse om, at det melchisedekske Præstedømme vilde blive givet dem.

I en Skrivelse til de Hellige af Profeten Joseph, dateret den 6. September 1842, siger han:

„Og atter, hvad høre vi? . . . . . En Rost af Peter, Jakob og Johannes, i Ørken mellem Harmony, Susquehanna County og Colesville, Broome County ved Floden Susquehanna, erklærede, at de vare i Besiddelse af Nøglerne til Riget og til Tidernes Fyldes Husholdning." (Pagtens Bog 106,20.)

Dette bestemmer uden Tvivl Stedet, hvor Apostel-Myndigheden blev meddelt Profeten. Nu med Hensyn til Tiden. I en Aabenbaring, som blev given i September 1830, hentydende til Joseph og Oliver og talende om, at han igjen vilde deltage i Sakramentet paa Jorden, siger Herren:

„Den Time kommer, da jeg vil drikke af Vintræets Frugt med Eder paa Jorden, og med Moroni . . . . . og med Johannes Zacharias Søn . . . og ligeledes med Peter, Jakob og Johannes, hvem jeg har sendt til Eder, og ved hvem jeg har ordineret Eder og bekræftet Eder at være Apostle, og særdeles Vidner om mit Navn". (Pagtens Bog 50,2.)

I en anden Aabenbaring, given i Juni 1829, siger Herren:

„Og nu, Oliver Cowdery, taler jeg til Dig, og ligeledes til David Whitmer, ved Befaling; thi se, jeg byder alle Mennesker allevegne at omvende sig, og jeg taler til Eder ligesom til Paulus, min Apostel; thi I ere kaldede med det samme Kald, med hvilket han blev kaldet". (Pagtens Bog 43,3.) (Forts.

Opofrelse og Velsignelse.

Vi læse hos Matthæus, at da Jesus samledes med sine Disciple, formanede han dem som følger:

„Hvo, som elsker Fader eller Moder mere end mig, er mig ikke værd; og hvo, som elsker Søn eller Datter mere end mig, er mig ikke værd; og hvo, som ikke tager sit Kors og følger efter mig, er mig ikke værd. Hvo, som finder sit Liv, skal miste det; og hvo, som mister sit Liv, skal finde det".

Her er en Lektie angaaende den Opofrelse, som de maatte være villige til at gjøre for den Belønning, som Menneskenes Frelser lovede dem. Deres Kjærlighed for ham skulde være større end Forældres Kjærlighed til Børn og Børns Kjærlighed til Forældre, for at blive værdige til den store Velsignelse, det evige Liv indbefatter, og som skulde blive tildelt hans trofaste Efterfølgere. Prøven paa deres Kjærlighed var, at de eventuelt kunde blive opfordrede til at nedlægge deres Liv for hans Sag. Opofrelsen, som fordredes, var Villighed til at forsage Alt, hvad der synes ønskeligt her i Livet, for at erholde Forjættelsen om Guds Rige i den tilkommende Verden.

Paa Grund af saadanne Lærdomme forstod Disciplene, at Opofrelse bringer de himmelske Velsignelser, og deres Villighed til at gjøre dem var det eneste Middel, hvorved de kunde erholde den forønskede Ophøjelse. Dette er det store Begreb, som fremgaar af Forsoningen selv, at et Vederlag maa gives for at erholde de forjættede Velsignelser; at Arbejde maa udføres for at erholde Belønningen. Ved Forsoningen tilvejebragtes Verdens Forløsning, og ved den store Opofrelse, som var forbunden dermed, viste Herren et Eksempel paa fuldkommen Villighed til at udføre Alt, hvad der fordredes af ham.

Historien beviser, at Fortidens Apostle tilfulde annammede dette Princip, og viser ligeledes dets Anvendelse paa Kirken. Det er ligesaa i vore Dage. De Sidste-Dages Hellige ere blevne opfordrede til at gjøre mange Opofrelser for Evangeliet, og de forstaa den Kjendsgjerning, at hvad som helst der fordres af dem i denne Retning, maa efterkommes, selv om det nødvendiggjøres at nedlægge Livet for at opnaa den store Belønning.

Opofrelsens Princip viser sig lige saa fuldstændigt i Naturen som i Religionen. Det er en Fordring, der er forbunden med enhver af Evangeliets Love, saa vidt som de enkeltvis gaa. I Tiendeloven for Eksempel fordres der en Tiendedel af et Individs Indtægt eller aarlige Tiltagende i Ejendom, og for at betale en Tiendedel er der, endogsaa i verdslig Betydning, lovet en meget større Belønning baade for det Beløb, der er opofret, og for Villigheden til at opofre det. Vi have i Naturen Eksempler paa, at dette er et uophorligt fremadskridende Princip. Dersom Landmanden ønsker at høste, maa han ikke alene opofre Tid og Arbejde paa at berede Jorden, men ogsaa Saasæd, og til Belønning for Arbejdet og de udlagte Midler erholder han en meget større Høst, end den udsaaede Sæd beløb sig til. For at opnaa det bedste Resultat maa der udvises Villighed ved Jordens Bearbejdelse og en livlig Spireevne i den Sæd, som er saaet.

Naar de Tab, som de Hellige have lidt, og de Velsignelser, der have til-

flydt dem formedelst deres Standhaftighed i Troen, sammenlignes, er det somme Tider bemærket, at de ikke have gjort nogen Opofrelse. Dersom Opofrelse alene betegnede Tab, da vilde denne Paastand være rigtig; men eftersom Ordets Betydning er helt forskjellig fra dette, er det en fejlagtig Maade at fremstille det paa. Dersom en Person skulde udføre noget Arbejde eller give Slip paa en værdifuld Ting uden tilfredsstillende Erstatning, vilde dette være et Tab; men Opofrelse er ikke Tab; den indbefatter Virkning og Resultat, og Resultatet er Vinding. Bogstaveligt talt er det at give Slip paa Noget for at erholde Ting af en større Værdi eller for at opnaa et højere Maal. Dersom den forventede Fordel ikke erholdes, da er den en fejlslagen Opofrelse og bibringer Tab for Individet. Derfor have de Sidste-Dages Hellige i Ordets sande og religiøse Betydning gjort store Opofrelser, hvilket er bevist ved de mangfoldige Velsignelser, som Gud har tildelt dem. Opofrelser, som gjøres for at opfylde himmelske Love, bringe himmelske Velsignelser; thi disse maa tildeles ifølge Guds evige Foranstaltning, som en af Betingelserne, hvorpaa Værdien blev forsaget. Det fremgaar af Frelserens Erklæring, at de, som forsagede deres Ejendom, kjære Slægtninge eller deres Liv for Evangeliets Skyld, skulde formedelst Evangeliets uforanderlige Love faa deres Tab forvandlet til Vinding, medens de, som nægtede at give Slip paa det, de besad, for at erholde Noget, som var mere ønskeligt, stod i deres eget Lys, og naar den uundgaaelige Regel blev anvendt paa dem, vilde de fortabe, hvad de søgte at forbeholde sig. De Hellige, som forstaa dette Princip, betænke sig derfor ikke paa at gjøre enhver Opofrelse, som Herrens Tjenere fordre af dem, men bestræbe sig for at vise Lydighed mod Guds og Universets Love og opgive med Glæde deres Ejendele, naar det fordres i den Almægtiges Tjeneste, for at kunne erholde en højere Belønning.
— Deseret News.

Festligheden i Utah.

(Fortsat fra Side 174.)

Hr. Richards, Guvernør pro tem bemærkede, at man havde ventet, at Præsident Woodruff skulde aabne Mødet med Bøn, men hans Helbred tillod ham det ikke. Han havde imidlertid skrevet en Bøn, som Præsident George Q. Cannon vilde oplæse. Den lød som følger:

Almægtige Gud, Himlens og Jordens Skaber, Du, som er Nationernes Gud og vore Aanders Fader, vi bøje os ydmygt for Dig ved denne vigtige Lejlighed og anerkjende Din underfulde Haand, som har udvirket den Frihed, der nu tildeles Utahs Folk. Vi takke og prise Dit hellige Navn for Din Naade og Godhed, og vi tilbede Dig som den, der styrer Universet. Naar vi betragte disse frugtbare Dale med Markernes og Havernes Overflødighed af Blomster og Frugt, af Mælk og Honning, med Flokke og Hjorde, med

rislende Kilder og svulmende Strømme, behagelige Hjem og lykkelige Folk; naar vi skue de majestætiske Bjærge, som have frembragt de store Skatte af brugbare og ædle Metaller; Handelspladserne, Industribygningerne, Religions- og Læreanstalterne, Tilkjendegivelsen af Kunsten, Videnskabernes og Dannelsens Fremgang, og sammenligne disse med det nøgne, lydløse Øde og tørre, salviebegroede Land, som mødte Pionerernes Øjne for halvtredsindstyve Aar tilbage, da fyldes vor Sjæl med Forundring og Pris. Medens haarde Hænder og skarpe Sind havde virket utrætteligen og kløgtige Hoveder have ledet Arbejderne, der have bevirket denne prægtige Omdannelse, har det været Dine Velsignelser og Din Aand, som har ansporet baade Lederne og Arbejderne, og Dig tilskrive vi Æren. Og nu, da flere Dekaders Anstrængelser, som ofte syntes forgjæves, for at erhverve os det uskatterlige Gode: fuldstændig politisk Frihed, ere kronede med Held, føle vi til at takke Dig, vor Fader og vor Gud; thi vi ere forpligtede til Dig for denne uskatterlige Velsignelse. Gjennem mange Aars Misforstaaelse af vore fjærne Medborgere, som ikke have kjendt os, have vi stræbt at erholde den Anerkjendelse, som i Dag er os tildelt. Du kjender alle Hjerter og er vort Vidne, at i den Misforstaaelse og Meningsforskjel, som har eksisteret, har Folket i disse Bjærgdale været loyale Understøttere af vort Lands republikanske Konstitutioner, hvilke Du inspirerede vore Fædre til at grundlægge. Vi ønske fremdeles at bevare dem ukrænkede, og nu, da vi, formedelst Dine Velsignelser, have erholdt Kraft til at virke for deres Opretholdelse, bede vi Dig at styrke os dertil og udvirke den Frihed for Andre, som vi selv saa højligen skatte. Vi bede Dig, velsign de forenede Staters Præsident og hans Kabinet med Visdom til at lede og styre denne store Nations Anliggender for fælles Ret og Lighed, at dens Ret kan blive bevaret baade inden- og udenlands, at dens Borgere maa nyde deres Rettigheder som fri Mænd. Velsign de lovgivende og retslige Institutioner; maa nyttige Love blive vedtagne og upartisk og retfærdigt udøvede. Velsign Armeen og Flaaden som Forsvarere af Landets Rettigheder og som en Trudsel for dem, der ville nedbryde Frihedens Bolværk; da skal Nationen trives og skinne som et Frihedsbavnelys for hele Verden. Vi bede for Embedsmændene og for det fagre Utah, som nu haaber paa Din Gunst, iklædt den pletfri Mantel af den nylig erholdte Statsret i den hende tilsigtede Plads blandt hendes Søstre i Unionen. Vi bede Dig at velsigne Guvernøren, Dommerne, Lovgiverne og Alle, som ere valgte til at indtage Embedsstilling i det borgerlige Samfund, at de maa erkjende det vigtige Ansvar, der paahviler dem; maa de vise sig tro mod deres Embedsed, at vor unge og kraftfulde Stat maa trives under deres Bestyrelse og tiltage i Pragt og Styrke, eftersom den vokser, indtil den skal blive en Pryd og Forundring for Alle, som betragte den. Vejled den lovgivende Forsamling, der snart skal træde sammen, i Samlingen af en Kodex for Statens Regulering og i Valget af Mænd til at repræsentere os i de forenede Staters Senat. Velsign Indbyggerne paa enhver Del af Utahs Domæne, at de maa leve i Fred og Kjærlighed og virke forenede for at fremme det fælles Gode, udvikle de rige Kilder, der vente paa de Flittiges og Stræbsommes Arbejde og Kløgt for at gjøre dette til en Skjønheds-

og Rigdomsegn — uovertruffen i dette Land. Vor Fader! Vore Hjerter fyldes med Fryd og Glæde paa denne herlige Dag. Vi nedbede Din Velsignelse over Alle, baade Tilstedeværende og Fraværende, over de Rige og de Fattige, de Stærke og de Svage, de Sunde og de Syge; velsign Enhver efter hans Trang og retfærdige Ønsker, og maa Alle nyde Glæden af denne herlige Tildragelse og de Fordele, som den hjemler os. Maa Privilegiet af fri Regjering udstrække sig til ethvert Land og Klima, indtil Tyranni og Undertrykkelse skulle blive udryddede for aldrig mere at optræde, indtil alle Nationer skulle forenes til det fælles Gode, Krig ophøre og Stridens Røst ikke mere høres, indtil Broderskab skal herske allevegne og Du, o Gud! skal æres af Alle som den evige Fader og Fredens Konge. Vi indvie denne nyfødte Stat til Din Tjeneste. Vær Du vor Fører, vor Styrke og vort Forsvar evindeligen; vi bede om disse Ting i vor Frelsers Jesu Kristi Navn. Amen.

Derefter fremstod Sangkoret, som talte 1,000 Stemmer, og sang »The Star Spangled Banner« i Midten af vajende Flag. Hr. J. L. Rawlins oplæste Proklamationen, hvorved Utah blev indlemmet som Stat i Unionen, og til Slutning overrakte han Statens ny Guvernør den Pen, hvormed Præsident Cleveland ved Midnatstid den 16. Juli 1894 underskrev det Lovforslag, der autoriserede Utahs Indlemmelse, for at den kunde blive opbevaret blandt Utahs historiske Gjenstande. Denne Scene blev efterfulgt af et Musikstykke fra Denhalters Musikkorps.

Den fratrædende Guvernør pro tem C. C. Richards overleverede den territoriale Regjering til Utahs ny Guvernør Heber M. Wells, som derpaa fremstod og aflagde Embedseden for Overdommer C. S. Zane. Paa et givent Signal begyndte Kanonerne at tordne fra Hovedbakken og vedblev at dundre, medens Statens ny Embedsmænd aflagde deres Troskabsed.

Guvernør Wells holdt derpaa sin Indvielsestale. Han skildrede Utahs Historie fra Aaret 1847, da de navnkundige 143 Pionerer ankom til Saltsødalen. Aar 1850 holdt Utah en territorial Forfatning, og siden den Tid ere syv frugtesløse Forsøg blevne gjorte for at erholde Statsforfatning; men det ottende kronedes med Held. Den skattebærende Ejendom i vor ny Stat beløb sig i 1895 til omtrent 98 Millioner Dollars; Udførslen af Mineraler i samme Tid var 8¼ Millioner Dollars; Utah har 19,816 Avlsgaarde, 417,455 Acres Land, der bliver overrislet. Faarenes Antal i 1894 var næsten 2½ Million og Værdien af den klippede Uld i samme Tidsrum 864,260 Dollars. Staten har 1,974 Butikker, 39 Banker, 1350 Mil af Jernbane og 90 Mil af Sporvej. Værdien af Skoleejendom var i 1895 2¼ Million og Indbyggernes Antal 247,324.

Pastor Iliff udtalte Slutningsbønnen, og den talrige Forsamling skiltes, medens de forenede Musikkorps spillede »Hail Columbia« og »Star Spangled Banner«.

Lignende Festligheder af mindre Udstrækning fandt Sted i andre Byer, og Festligheden var almindelig over hele Staten. — Deseret News.

Overvej, hvad Kristi Evangelium er. I dets indre Væsen er det den Sandhed, at Gud lever, elsker og frelser. — Charles A. Berry.

Skudaars-Tallene.

Februar Maaned har i Almindelighed 28 Dage, men i Aar havde den 29 Dage, ligesom den har hvert Skudaar. Dette er vel bekjendt; men Grunden dertil er maaske ikke saa klar for Alle.

I Følge den gamle romerske Kalender skulde Maanederne vekselvis have 31 og 30 Dage; men derved blev Aaret for langt, og den sidste Dag i Februar, den Maaned, som var indviet til Dødens Gud, blev afskaaren. Aarets sjette Maaned (vor August) var indviet til Kejser Augustus; Astronomerne syntes imidlertid, at det var vanærende for denne Regents Minde, at hans Maaned skulde have en Dag mindre end den femte Maaned (Juli), som fik Navn efter Julius Cæsar, og de besluttede at føje en Dag til August; den blev ligeledes taget fra Februar, der saaledes kun fik 28 Dage.

Efter dette Arrangement fik Aaret 365 Dage; men Faktum er, at Jorden kunde ikke fuldende sit aarlige Løb om Solen i den Tid, men behøvede 5 Timer, 48 Minuter og 48 Sekunder mere. Eftersom det vilde blive meget ubekvemt at regne Aarets Begyndelse fra en Time forskjellig fra den, hvorfra Dagen regnes, besluttede man at lægge een Dag til hvert fjerde Aar. Aaret blev derved 365 Dage og seks Timer; men dette var 11 Minutter og 12 Sekunder formeget. Denne Fejl er kun ringe, men i en Tid af 400 Aar beløber den sig til omtrent 3 Dage, og disse maatte afstaaes paa en eller anden Maade. Ved nøje anstillede Beregninger fandtes det, at den julianske Kalender i Aaret 1582 fejlede 10 Dage, saa at Foraarsjevndøgnet faldt paa den 11. Marts i Stedet for paa den 21. Marts; og eftersom dette foraarsagede megen Forvirring i de religiøse Fester, blev en Rettelse nødvendig. Pave Gregor den 13de befalede da, at der skulde trækkes 10 Dage fra det Aar ved at kalde den 5. Oktober den 15. Oktober, og for at forebygge slige Ulempers Gjentagelse paabod han endvidere, at hvert Hundrede Aar skulde ikke være Skudaar, uden at det kunde deles med 400. Saaledes var Aaret 1800 ikke et Skudaar, 1900 vil ikke blive, men derimod 2000. Det vil derfor ses, at kun hvert fjerde Aar, der ender et Aarhundrede, er et Skudaar, ligesom hvert fjerde Aar er i Almindelighed. Det er ikke desmindre et ganske mærkværdigt Tilfælde, naar der er otte Aar mellem to Skudaar. Flere Generationer ville forsvinde, før det indtræffer igjen, nemlig mellem 2096 og 2104.

De, som fejrede deres Fødselsdag den 29. Februar i Aar, maa erindre, at det vil vare otte Aar, før de igjen kunne faa Lejlighed dertil.

Gjør, hvad der er ret. Selv den klareste og skarpsindigste Intelligens er udygtig til at forudse, hvad de endelige Følger ville blive af store sociale Omvekslinger. Spørg Dig selv, om Ret og Uret ere Faktorer i Spillet. Hvis de ere, tag da Din Part med Retten og stol paa Gud for at bevise Rigtigheden af Dit Valg. — Wendell Phillips.

Poetiske Betragtninger ved Aarskiftet.

Store Gud, vi til Din Pris
Synge højt med Engleskarer;
Thi almægtig, god og vis
Du Dit Folk saa trygt bevarer.
Hvad er Længden af et Aar?
Kun i Tidens Hav en Draabe;
Dog saa meget foregaar,
Mens vi frygte eller haabe;
Mens vi frem ad Vejen ile
Til den tusindaarig' Hvile.

Mange Bønner bli'er opsendt,
Mange Suk og Taarer flyde,
Mange Evner syndig spændt,
Mange skjønne Hymner lyde,
Tusind fødes, Tusind dø'r,
Medens Aarets Dage glide.
I et Virvar nu som før
Lys og Mørke sammen stride:
Troens Lys vil Sejer vinde,
Synd og Mørke skal forsvinde.

Gid vor Tid vi bruge kan
Til at viselig berede
Os i denne Prøvestand
For et Liv med evig Glæde.
Vi kan se fra Tid til Tid
Fristeren i Magt tiltager,
Og hans Hjælpetroppers Flid
Ingen Lejlighed forsager;
Selv hvor mindst man skulde tænke
Spændes snedig Syndens Lænke.

Derfor lad vor Tro staa fast,
Hvad end her i Livet hænder;
Selv om Jord og Himmel brast,
Herren de Trofaste kjender.
Retsind, Ærlighed og Dyd
Lad vort Løsen altid være;
Enhed, Ydmyghed vor Pryd,
Derved Gud vi stedse ære.
Høj og Lav for Gud er lige,
Faa ved Tro Arv i hans Rige.

Theone Mikkelsen.

Dødsfald.

Karen Marie Christensen, født i Sulsted, Aalborg Amt, Danmark, den 14. Januar 1821, annammede Evangeliet i 1860, emigrerede til Utah i 1883 og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig i Moroni, Utah, den 12. Februar 1896.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **Peter Sundwall**, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).
1896.